

Демони Сонця

Автор:

Олексій Кацай

Демони Сонця

Олексій Кацай

Школа інопланетян #2

Пригоди кадетів Школи інопланетян тривають! Після порятунку Землі, описаного в повісті «Змова чужих», землянин Микитка та нджаянка Йева знову порушують шкільну дисципліну й опиняються на іншому краю Галактики. Бешкетникам, без перебільшень, доводиться пройти крізь пекло і взнати, що його мешканці живуть зовсім не там, а в середині них самих. Утім, як і мешканці раю. А от на іншому краю Галактики мешкають дивні істоти незрозумілої – доброї чи злої – природи. І з'ясування цього допитливими шкетами призводить до нового лиха на земній орбіті. Яке, однак, дивним чином знову рятує значну частину людства...

Олексій Кацай

Демони Сонця

Глава 1. Пізнавально-розважальна екскурсія на Тунгуску

Увечері напередодні того дня, коли почалася ця фантастична історія, батьки Микитки приводили до земного вигляду навчальні програми Школи інопланетян. Робилося це на прохання директора Школи – Синусоїди Пі. А саме приведення до згаданого вигляду називалося «адаптацією педагогічних планів до умов планети перебування».

– У світлі останніх подій, – зауважила мама Аня, – учням просто необхідно мати поглиблений курс вивчення зіткнень небесних тіл з нашою планетою.

Це вона мала на увазі нещодавно усунуту загрозу Землі з боку астероїда Перун.

– Навіщо? – здивувався тато Саня. – Куди його поглиблювати? І до чого тут земні умови? Таких зіткнень, якщо й усілякі там метеорити враховувати, на кожній планеті кожного шкета, напевно, тисячі були.

Це він мав на увазі учнів Школи – школярів-кадетів, шкетів – скорочено. Тут, під Гременцем, їх вчилося декілька сотень. Різного віку й з різних планет нашої Галактики.

Сама Школа інопланетян була замаскована під старий теплохід, викинутий на дніпровський берег, і про неї донедавна взагалі ніхто на всій Землі не знав. Потім дізнався Микитка. А ще потім – і його батьки. Тому що приховувати від них факт наявності інопланетних друзів їхнього власного сина Синусоїда Пі вважала абсолютно неприпустимим.

Батьки спочатку злякалися шкільного андроїда Опанаса і Синусоїди Пі, пізніше не повірили в інопланетян, ще пізніше здивувалися нерозкритим таємницям Всесвіту. Але, врешті-решт, вирішили, що виховання різноманітних дітей різних зоряних систем в єдиному навчальному закладі – це є величезне досягнення галактичної педагогіки. А до дотримання секретності поставилися з цілковитим розумінням.

– Нікуди нічого не треба поглиблювати, – підтримав тата Саню й Микитка, виходячи зі своєї кімнати. – Нам Синусоїда Пі завтра сама все поглиблювати буде. Ми завтра на екскурсію з цієї теми летимо. Разом з практичними заняттями.

– Що?! – вигукнула мама Аня. – Які такі заняття? Навчальний рік ще не розпочався. Знову до відкритого космосу без скафандра? Не пушу!

– Та ні, мамо. Я до Сибіру з класом лечу. На річку Підкам'яна Тунгуска. А не в космос, – зітхнув хлопчик, – чорна дірка в пащу ім усім.

Микитку нещодавно зарахували до Школи інопланетян і він тільки починав відчувати себе справжнім шкетом. Тож і висловлювався відповідно.

- Що це за вирази! - обурилася мама.

- Що це Синусоїда в Сибіру загубила? - здивувався тато.

- Ах, Саня! - сплеснула руками мама Аня. - Яка різниця? Головне в тому, що в Сибіру холодно, а всі теплі речі у нас на дачі. Дитину абсолютно немає в що одягнути!

- Ах, Аня! - змахнув рукою папа Саня. - Яка ти неуважна! У календар подивися. У цей час року навіть у Сибіру тепло.

- Невже?! Але все одне, у нас нічого не підготовлено до цієї екскурсії. Я не можу відпустити дитину за сім тисяч кілометрів без пиріжків і термоса з гарячим чаєм. Що за звичка така, про все казати останньої миті! - І заклопотана мама зникла за дверима кухні.

- То що там директорка ваша в Сибіру загубила? - не вгавав тато.

- Це не вона загубила. Це науковці загубили. Тунгуський метеорит. Він десь там саме о цій порі впав. Тільки більше ста років тому. Ще за царя російського. А вчені його й досі знайти не можуть.

- Так ви що, шукати його будете?

- Та ні, таке завдання перед нами, нібито, не ставиться.

І це була чиста правда. Бо наступного дня, розсадивши шкетів навколо багаття на тайговій галявині, Синусоїда Пі почала викладати їм сухі факти щодо падіння Тунгуського метеорита.

- Таким чином, сила вибуху, викликана падінням небесного тіла, умовно названого «метеоритом», була, як у кількох атомних бомб. А саме тіло було, ймовірно, кометного походження, - ледь розгойдувалася директор Школи інопланетян поруч із химерно зігнутих кедром.

Вона уявляла собою вертикальне хвилясте сяйво з мерехтливою сферою сріблястого полум'я на самій верхівці. Її батьківщиною був газовий гігант з якоїсь надзвичайно далекої зоряної системи.

– А чому ймовірно? – хором запитав відмінник КоцаТоца – подвійний павук-близнюк з планети Папу-Паут подвійної зірки в Сузір'ї Скорпіона. Взагалі-то, папупаутян теж двоє було – Коца і Тоца, але десь до дев'ятого класу вони були пов'язані одним біополем. – Не можна, чи що, конкретно сказати: мовляв, комета впала?

– Точно цього ніхто не знає, – гойднулася Синусоїда Пі. – Жодних залишків цього небесного тіла поки що не знайдено. І це, до речі, дало підґрунтя для виникнення безлічі, найфантастичніших, гіпотез.

– Яких? – зацікавлено запахнув огірками Плюмм – ходяча рослина з Люмбару, планети потрійного помаранчевого гіганта в Сузір'ї Гідри.

– Різноманітних. Їх налічується десь близько восьми десятків. Тут і вибух антиречовини, і зіткнення з сонячним плазмоїдом, і, навіть, аварія НЛО.

– Казки! – фуркнула Йеванджі Лай – розумна прямоходяча собака з планети Нджай. Для друзів просто Йева. – І вірить же хтось у них!

– Ну, – зазміїлася директорка, – казками, скоріше, можна назвати лише найперші оповідки про падіння Тунгуського метеориту. Місцеві мешканці вважали, що до них, у вигляді залізного птаха, увесь у вогні та гromі, зійшов бог Агди. Він метав на землю блискавки, аби покарати ними грішний народ.

– Темрява! – знову фуркнула Йева, махнувши лапою з наманікюреними кігтями.

Шкети схвально загомоніли.

– Тихо, тихо!.. Зараз подивимося, яка ви не темрява, – глузливо хитнулася Синусоїда Пі. – Я дам вам ввідні – ймовірну масу метеорита, швидкість, кут входження в земну атмосферу, і попрошу вас вирахувати місце його падіння. А потім ми облетимо всі місця ваших обчислень. Практика доводить, що їх буде багато. Але, може, хтось таки й правильно щось вирахує. Отже, попрошу всіх

розбитися на пари: з КоцаТоцею все зрозуміло, Йеванджі Лай працює з Микиткою, Плюмм з...

За декілька хвилин на галявині настала тиша. А ще хвилин за п'ятнадцять Йева задихала на вухо Микитці:

– Слухай-но, а якщо ми неправильно місце падіння цієї каменюки обчислимо?

– Ну, переобчислювати, напевно, змусять...

– А якщо місце обчислене в якійсь там печері печерній виявиться? Нам потім шкети проходу не дадуть. Засміють.

– Так щоб не засміяли, округляй, округляй результат правильно.

– Ось. Округлила. Цікаво, а що у цій географічній точці географічно розташовано? Слухай, давай-но, поки ще всі рахують, тихесенько туди злітаємо. Обдивимось. Щоб потім усе було... як це?... чікі-пікі, о!

– А як Синусоїда помітить?

– Так їй зараз не до цього! А ми швидесенько – дивись, справ-то на п'ять хвилин. Туди – й назад. Я, загалом, у результаті впевнена, але про всяк випадок...

Микитка озирнувся. Шкети були занурені в роботу. На дальньому кінці галявини КоцаТоца щось гаряче пояснював директорші. Та уважно слухала.

– Погнали. Тільки швидко. І давай на твоєму космері рвонемо – він за чагарями, а мій – на видноті.

Микитка і Йеванджі Лай тихесенько відповзли під густі лапи смерек, до Йєвіного космера – індивідуального космічного засобу пересування, схожого на серфер. Який, до того ж, огортався під час польоту бурштиновим коконом захисного поля. Йева не стала лягати на місце пілота, а сіла, звівши ноги, та й стиснула кермо. Микитка влаштувався іззаду. І за хвилину маленьке сонечко апарату зигзагами заковзало поміж дерев, а потім здійнялося й на бриючому польоті понеслося над їхніми верхівками.

Глава 2. Дика прогулянка по не менш дикій тайзі

Під самим космером миготіли загострені верхівки ялин. Немов зелені ракети на стартовому майданчику. Микитка навіть іноді ноги підтискав, боячись зачепитися за них. Зліва майнула й зникла стрічка якоїсь річечки. Праворуч іноді миготіли дзеркала невеличких озер. Попереду вигиналися далекі пагорби, вкриті шубою дерев.

Але Йева почала відвертати від них по широкому колу, звіряючись зі своїми обчисленнями. Ялини та ялиці порідшали й поміж ними з'явилися похмурі відкриті простори з рідкісними чорними кущами та безлистими стовбурами. «Болота», – зрозумів Микитка.

Космер промчав над ними і раптом нахилився, почавши валитися вліво й знову вивертаючи до річки, що майнула вдалині.

– Далеко ще? – вигукнув хлопчик.

– Поряд вже, – відгукнулася Йева, – он за тим струмком.

Внизу промайнули якісь занедбані будівлі.

– А це що було? – запитала вже нджаянка.

– Село, напевно, якесь. Закинуте, здається. Дивись, а що це он там блищить?

На стрімкому березі швидкої пінистої річки, яка в'юнилась край близьких сопок, дійсно щось блиснуло. Неначе дзеркало там лежало. Йева хмикнула й спікірувала на нього, хвацьке хляпнувшись космером на самий краечок берегового обриву. Краечок небезпечно навис над бурхливою водою. Микитці навіть здалося, що він похитнувся злегка.

– Агов, агов, – закричав він. – А обережніше ніяк не можна?

– Що? – насмішувато поцікавилася нджаянка. – Злякавс...

І, не закінчивши слова, замовкла здивовано. Втім, було від чого. У п'яти кроках від вимкненого апарату виблискував великий, завбільшки з тацю, вигнутий уламок гладко відполірованого металу. Ще більша частина уламку вросла в землю. І від того було зрозуміло, що знаходиться він тут вже не один рік. А то й не один десяток років. Втім, менше блищати від часу він не став.

Йеванджі Лай відірвала погляд від таємничого предмета й роззирнулась. Синіли далекі пагорби, зеленіла тайга, високо вгорі сяяло сонце, внизу пінилася швидка річка. І ні людей, ні інопланетян на багато-багато кілометрів довкіл. Якщо не вважати, звісно, шкетів та їхньої директриси.

А от практичний Микитка природою милуватися не став. Микитка, вставши обережно з серферу космера, витягнув смартфон і зробив декілька знімків незрозумілого уламка:

– Напевно, від літака щось відвалилося. Або від супутника.

– А це ми зараз побачимо, – мигнула своїми нджаянськими котячими очима Йеванджі Лай і, теж по-котячому спритно, стрибнула до краю обриву.

Схопилася за уламок і почала розгойдувати його, намагаючись витягнути з кам'янистого ґрунту. Разом з уламком, вже зовсім відчутно, почала розгойдуватися й земля.

– Обережно-о-о! – загорлав Микитка. Але було вже пізно.

Щось глухо охнуло, зашаруділо, і шкети разом із космером та камінням обрушилися в піну річкового потоку. Він вибухнув холодними бризками, та й потягнув усіх і усе поміж гострих зубів скель. Як поміж зубів якогось доісторичного чудовиська.

– Микитко-о-о! Космер, космер хапай!

– Йево, Йево, допоможи! Та кинь ти цю залізяку! Космер уносить!

Але Йеванджі Лай не випускала з лап клятий уламок, що іноді боляче вдаряв по очах відбитими сплесками сонячних променів. Навіть тоді, коли Микитку з розгону вдарило об слизький камінь і з головою потягло під воду, вона не відпустила його. Закричала тільки:

– Мик... Уфр-р-р... Хапай... бульк... Хапайся... кхе-бульк... Хапайся, кажу!

Борюкаючись зі скаженою течією, Микитка інстинктивно схопився за слизький метал. І навіть спробував здивуватися. Метал, немов пінопласт, тримався на поверхні води. Надзвичайно легким виявився таємничий метал. І тому саме він допоміг шкетам протриматися на плаву доти, допоки вони, мокрі й побиті об гостре каміняччя, не спромоглися видертись на берег.

Космер внесло течією. І тому першим питанням стало питання про те, що воно робити далі.

– Давай вгору за течією підемо, – запропонувала Йева, встаючи на карачки і по-собачому обтрушуючи воду зі смуху. Її комбінезон вже сохнув на гілках. – До села, яке ми бачили. Може, там є хтось.

– Ага. Зараз. Я вже раз тебе послухався! – роздратовано пробуркотів Микитка, розвішуючи свій мокрий одяг поруч з Йєвиним. – Вниз за течією йти треба. Може, там космер наш за корчі які-небудь зачепився. Ми ж без нього ніяк звідси не виберемося.

– Та він, може, вже й в оту Підкамену Тунгуску уплив! А то й у Північний Льодовитий океан ваш. Крім того, нас же вгорі за течією шукати будуть! Вго-рі. Адже там десь метеорит впав. Наші здогадаються, що ми туди полетіли.

– Ой, чи здогадаються?

– Обов'язково здогадаються! Вони нас вже точно шукають.

– Ага, шукають. Де? А якщо ти місце падіння неправильно обчислила? Ти впевнена в розрахунках?

– Впевнена! І в тому впевнена, що шукають нас, і в тому, що правильно все вирахувала. Це тільки ти друзям іноді чомусь зовсім не віриш! Боса великого з себе корчиш! Земляшка-комашка!..

Коротше, аби не чути усіляких дурних дражнілок та скиглення невдоволеної інопланетянки, Микитка сплюнув просто у річку та й знехотя погодився піти вгору за течією. Але попереду піти! Тому що обстановку земну він краще за Йеву знав. Хоча й був новачком в її Школі інопланетній.

До покинутого села вийшли години за три-чотири. Точніше сказати було неможливо. Оскільки намоклий Микитчин смартфон скиснув. А Йеванджі Лай електроніку в короткі екскурсії не брала принципово, сподіваючись на обладнання космера. Який, напевно, вже й дійсно до Північного Льодовитого океану плив.

Село, як і очікував Микитка, було порожнім. Хатки в ньому були перехняблені, трухляві, вкриті ядуче-зеленим мохом. Страшененькі в покинутому селі хатки були. Так і здавалося, що вистрибнуть зараз з темних віконних провалів лісовики та кикимори з болотниками, завищать, заверещать, на шматочки розірвуть.

Навіть незабобонний і прогресивно мислячий Микитка чомусь почав розмовляти пошепки. А Йева перехопила раптом свій металевий уламок обома лапами, немов дзеркальний щит. І мало не впустила його лише тоді, коли на напівзотлілій дерев'яній стіні церковки, що вже майже розсипалася від віку, побачила ледь помітні, кострубато вирізьблені, літери.

– «...зла Йеванджі Ла...», – прочитала вражено. – Ц-це щ-що так-ке?! – видихнула. – Ц-це чого т-тут я? – зойкнула. – Ц-це чого я зла раптом?!?

– Тобі, нджаянці-кров'янці, видніше... – вирішив було подразнитися й Микитка. І осікся. До нього дійшло. – А тебе тут явно знали, – вичавив, відступаючи чи то від інопланетянки, чи то від церковки, до густючого ялівця. – Слухай! А, може, ти, того... Спеціально мене сюди затигла?

Та й про всяк випадок міцніше стиснув гіллячину, на яку зморено обпирався до того.

– Та я тут ніколи не була! – не звернула уваги на його маневри Йева. Вона була розгублена вкрай. – Я на Землі тільки другий рік вчитися буду. Мені всього десять років. Наших, нджаянських. А цьому напису не менше століття. Ваших, земних. Та й хіба зла я, а?! – запитала зненацька жалісно.

– Н-ну, не знаю... – не піддався на жалощі переляканий Микитка. – Слухай, якщо хочеш, то давай-но звідси...

І Микитка не закінчив фрази, перечепившись об якусь іржаву залізяку. Залізяка незадоволено брязнула. То був товстелезний старий ланцюг, прикутий колись до стіни церкви. На його кінці в густій траві було видно величезного залізного нашійника. А біля нашійника... Білий-білісінький і дивно витягнутий череп валявся біля нашійника! З величезними чорними очницями. Схожий на голову викопного динозавра.

Або казкового Змія-Горинича.

– Ой! – скрикнув Микита.

– Ай! – підтримала його Йеванджі Лай.

І відважні шкети Школи інопланетян кинулися навтьоки, обдираючи в кров обличчя об колючу глицю й роздираючи на шмаття комбінезони об гострі гілки мертвих дерев.

Глава 3. Напад лісових потвор

У тому, що вони остаточно заблукали, шкети змушені були зізнатися самим собі лишень під вечір. Порадившись і все ще недовірливо зиркаючи одне на одного, вони вже вирішили було повернутися назад. До покинутого села, що так налякало їх. Але не склалося. Тому що шлях назад виявився нібито зачаклованим.

Йеванджі Лай з Микиткою знову й знову виходили до похмурої трясовини, біля якої не те, що сотні, а й тисячі років не проходила жодна розумна істота цієї

Галактики. Тільки абсолютно земні комарі ехидно пищали над їхніми головами й над верхівками чахлих рослин. Та по інопланетному хижо плямкав іноді під ногами мокрий ґрунт.

– Все, – видихнула Йева, коли червоний диск сонця остаточно сховався за найдальшим болотом, – не можу більше.

І впала на велику купину, попередньо кинувши на неї загадковий уламок, через який вони втратили космер.

Микитка, опершись на виламану в дорозі палицю, роззирнувся навкруги. Втім, в сутінках навколо вже майже нічого не було видно. Ліворуч вгадувався стовбур поваленого дерева. А за ним горбатилось щось чорне й нерухоме. Немовбито ведмідь за поваленим деревом причаївся.

– Агов! – боязко вигукнув Микитка й помахав палицею.

Чорний горб залишився нерухомий. По ногах пробіг потойбічний вітерець. Вдалині щось шаруділо й часом тихесенько хлюпотіло. Моторошно так хлюпотіло.

– Ну-ну! – погрозив цьому моторошному Микитка палицею і, продовжуючи сторожко озиратися, опустився поруч з Йевою. – Не подобається мені тут. І їсти хочеться.

– Дуже хочеться, – погодилася нджаянка.

– Заблукали ми.

– Заблукали.

– Це ти винувата.

– Ага, я винувата... Що-о-о!? У чому це я винувата?

– А чого мене сюди тягти потрібно було? Чого потрібно було нас з обриву падати? Щось не видно, щоб ти правильно місце падіння метеорита обчислила,

двієчниця. Якби правильно, то усі шкети вже тут були б. З Синусоїдою разом. І, взагалі...

- Чого взагалі?

- Темниш ти щось. Про зло якесь. Була ти тут. Он і на церкві написано.

- Дурафон ти папу-паутанський! Сказала ж, що ніколи тут не була! Ти що, не віриш мені?

- А от і не вірю!

- Ну, і пішов звідси!

- Сама пішла!

Ніхто нікуди, звісно, не пішов. У темряву страшенну, болотяну. Але сиділи під впалим стовбуром, наїжачившись, відсунувшись одне від одного. За півгодини замерзати почали.

- Ти, це... того... - буркнула Йеванджі Лай. - Посувайся до мене. Тепліше буде. Бо мені метал тут гріє. Як сонця не стало.

- Яке таке сонце? Який такий метал!?

- Та оцей, - і Йева завовтузилась на невидимому в темряві уламку.

Микитка обережно простягнув до нього руку. Що за дивовижа?! Той і насправді, не дивлячись на навколишню вогку й чорну прохолоду, був теплим, немов дверцята духовки. І остигати, здається, зовсім не збирався.

Але через страшну втому й бурчання в шлунку розбиратися з черговим феноменом Микитка поки що не став. Долаючи якусь осоружну недовіру до своєї інопланетної подруги, з якою вже не в одних халепах бував, він таки присунувся до неї. І за декілька хвилин навіть задрімав.

Снився Микитці справжнісінький Змій-Горинич з перетинчастими крилами і зміїно-котячими очима Йеванджі Лай. «Ти навіщо оце доньку мою ображаєш?» – видихав Змій-Горинич вогонь з величезної пащі. «Навіщо, віщо, що-о, о, о???» – моторошно ухали з болота потвори, які геть усі заросли брудними водоростями. І вже простягали до Микитки свої кострубаті кінцівки. А він не міг втекти. Тому що чиясь лапа тримала його, боляче ухопивши за шию. Хлопчик скосив очі й побачив, що тримають його криві наманікюрені кігті Йеванджі Лай.

– Ой! – сіпнувся Микитка, мало не впавши на холодний сирий мох. І прокинувся.

Розвиднялося. Йева й насправді обійняла його, притулившись до землянина усім тілом. Микитка обережно звільнився з її обіймів. Протер очі. Висунув голову з-за поваленого дерева. І ледь знову не впав.

Те, що вчора в темряві здалося йому страшним горбом, сьогодні, в перших променях сонця виявилось зовсім не ним. А пагорбом. Але тільки не природним. Штучним.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://telnovel.me/kacay_oleks-y/demoni-soncyu

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)